

Om björnar.

I min farfars ungdom fanns det gott om björnar i skogarna. Och här en berättelse om hans första sammanträffande med dem:

Far var då 13 år och hans två bröder var yngre. De gick efter Tosarboåns utlopp i Lill-nien och metade öring. Det nappade bra och de hade som de tyckte trevligt. De kom så småningom ända upp till rå-linjen mellan Arbrå och Undersviks skogar. Där är bara en bäck och de höll just på och rådgjorde om att vända. Men vad var det där? Det var något stort som skymtade i buskarna. De står tyst och stilla och så kommer en björnhona med två ungar fram mot dem. När hon fick se pojkarna lät hon höra ett varnande läte. Över bäcken låg en grov fura. På den förde hon björn-ungarna framför sig när de kom på den andra sidan vände hon sig om och såg på pojkarna. Men när de stod stilla så gick björnen sin väg. Jag har själv gått på den stigen och över bäcken när jag har varit ute med hund och bössa. Då blev jag påmind om denna händelse.

Vägen mellan kvarnen och Bogårdsbyn som går över ägorna till Ersk-Hans hemmanet brukade de ha sina får. I hörnet mellan vägen och gärdesgården var ett litet hus för fåren där de stängdes inne över nätterna. Det var en mörk kväll som en man kom gående vägen fram mot kvarnen. När han kommer mitt för fårhuset får han se som han tror en stor stark karl konsigt klädd stå mot väggen. Det är någon som tänker skrämma mig tänker han så han säger, vem du skrämmer men inte skrämmer du mig. Men till hans förvåning och rädsla svarar mannen med ett grymtande och springer på alla fyra därifrån. Då vet han att den herre han har pratat med var en stor björn. Det troddes att björnen tänkt ta sig in till fåren och det hade inte varit någon konst för taket var lagt av näver och kluvet trä över. Huset fanns kvar likadant som när jag bodde hemma i Bogården.

Björnjakt

När Bybergs Lars Olsson i Nordsjö skulle skjuta björn. Berättat av honom för mig. Det var i skördetiden. Lars och hans hustru var i färd att skörda sin säd. Då får de höra ett väldigt oväsen med Nygårds korna de känner igen skällan. Det var uppe i östra höjden av Byberget ej alls långt bort det måste vara något på tok. Skällan skramlade och korna råmade, Lars springer hem får tag i bössan och kruthorn han skulle springa och ladda under tiden. När han kommer gatan uppför möter han korna men skällkon den bästa kon var ej med, det måste vara hon. Han fortsätter uppför berget och som han också skulle ladda ser han ej så noga för och hur det är så reser sig björnen vrålade på bakfötterna framför honom. Han hade inte hunnit få kulan i bössan så det var bara att ge sig undan och kanske var det bäst så sade han sedan. Men han hade en granne och jaktkamrat. De kom överens om att försöka passa och skjuta björnen på natten om han kom tillbaka. De byggde upp en ställning mellan några träd där skulle de sitta och vänta på björnen. Men så var det en annan granne som också ville bli med men de ville ej gärna ha honom med för de visste att han var rädd av sig. Men han gav sig inte. Ja så fick han väl följa med då, men när bössa fick han ej ta med sig. De tre gick upp och satte sig och kom överens om att ej skjuta förrän björnen började äta. När de setat där en stund så får de båda skyttarna se björnen men den tredje får också se honom och ropar i rädsla. "där kommer han" och björnen vände. Jag blev så rasande så Lars Olsson så jag hade haft lust att ge honom ett kok stryk.